

казватъ и за която спорятъ, дали тя сществува, или не, дали човѣкъ има душа, или не. Такава душа и животнитѣ иматъ. Думата „душа“ произлиза отъ дишане и означава работа. Тази душа, за която говоря азъ нито се мъчи, нито страда, нито работи. Тя създава, тя е единъ вѣченъ изворъ. Тази душа е идейното, Божественото въ човѣка. Тази душа всѣки отъ васъ я усѣща. Всѣки отъ васъ чувствува нейното вътрѣшно влияние. Нейното вътрѣшно влияние, тава сж онѣзи красиви моменти, при които чувствувате, че въ душата ви нѣщо блѣсва, и вие сте готови да се примирите съ цѣль свѣтъ. Но послѣ, като прѣмине този моментъ, вие казвате: дали това е дѣйствителностъ, дали е реалностъ, дали не съмъ спалъ и само тѣй почувствувахъ това нѣщо? Споредъ васъ реаленъ животъ е този на страдания, на мъчения, на загуби, на скърби и на смъртъ. Това, обаче, реаленъ животъ ли е? — Това е животъ на промѣни, на измъчвания. Това е нѣкакъвъ далеченъ животъ. Следователно, отъ това гледище, какъ трѣбва да обяснимъ сегашния животъ? Всички промѣни, които сега ставатъ въ свѣта, не сж нищо друго, освѣнъ фази на този вътрѣшенъ животъ, който постоянно се мѣни, развива, както картинитѣ въ единъ кинематографъ.

Не зная колцина отъ васъ сте чели Библията не като историческа книга, защото, ако я подложитѣ на критика като историческа книга, тя не издържа. Не казвамъ да я четете и като научна книга, понеже и въ това отношение тя не издържа критика. Библията е книга само на символи. Въ нея често човѣкъ се уподобява на овца. Въ дѣйстви-